

A gazdag ifjú története

Az ebben a bibliai részben szereplő fiatalember a zsidó nagytanács tagja lehetett, vagy valamelyik tag közvetlen hozzátartozója.

Érdekes számomra, hogy egy olyan férfi, akinek majdnem minden megadatott – pénz, vagyon, hatalom, megbecsülés, elismerés, a nők versenyezhetek kegyeiért –, egyszer csak felfedezi, hogy valami még hiányzik az életéből. Régóta kínozhatta őt egy belső bizonytalanság, hogy még azt is kockáztatja, hogy kinevetik, mikor egy vándortanító után fut és olyat tesz, ami nem illő az ő rangjához: letérdel előtte. Ez az esemény is Pascalt igazolja, aki azt állítja: hogy mindenki van egy Isten alakú úr, amit semmi és senki más nem tud betölteni, csak Ő.

Valószínűleg udvariasságból szólította Jézust jó Mesternek, és nem azért, mert hitbéli megtapasztalása volt ez.

A fiú nem akart reagálni Jézus mondatára, mert nem akart bonyodalmat. (Se magában, sem maga körül.)

A gazdag ifjú nagyon csodálkozik Jézus mondatán, amiben a parancsolatok betartására szólítja fel, hiszen ő arra kérdezett rá, hogy mit tegyen ezen felül ahhoz, hogy az örök életet elnyerhesse. De még jobban csodálkozik, amikor azzal szembesül, hogy valamiben hiányossága van, és el kellene adnia a vagyonát ahhoz, hogy örök élete lehessen.

Nem erre számított. Elszomorodott, mert egyáltalán nem erre gondolt, másra számított. Meg volt győződve, hogy az anyagi életében minden rendben van. Bizonyára szépen gyarapította az örökölt vagyont, jól gazdálkodott. Ez elismerést is kelthetett a nagytanácsban. Nem értette.... Lehet, hogy arra gondolt, hogy vesz az egyháznak egy birtokot, vagy jótékonykodásból odaad valamit egy rászorulónak, esetleg elvégez egy iskolát, áttanulmányoz egy tekercset? Nem tudom.

Jó lenne, ha nem moralizálva értelmeznénk ezt a történetet. Nem ítélkezve a gazdag ifjú, a gazdagok, a bűnösök, a világ és bárki fölött, hanem szeretném, ha magunkat látnánk ennek az ifjúnak a helyében. Úgy alkotnánk róla véleményt, mintha magunkról alkotnánk azt. Ezt a történetet nem lehet moralizálva olvasni és értelmezni. Azért nem, mert kifejezhetetlen mély érzelmek jelennek meg az eseményekben. A mi feladatunk pedig nem az, hogy tipizáljuk a gazdagokat, istenteleneket, bűnösöket előítéleteink alapján, hanem átéljük mi is a történeten átsugárzó érzelmeket, és meglássuk magunkat a végén: hogyan is tekintünk Jézusra.

A gazdag ifjúval együtt mi is egy-egy, Isten felé tartó lépcsőfokon állunk. Ki-ki a fejlődésének megfelelően errébb vagy már arrébb. Ha fejlődni akarunk, meg kell másznunk a következő lépcsőfokot. És ez, mindenkinek másfajta lépcső. Ha merünk mi is Jézus elé állni, önvizsgálatban, imádságban, testvéri-, közösségi kontroll által mi is szembesülni fogunk fogyatkozásainkkal, hiányosságainkkal. Merünk szembesülni? Nem muszáj, hogy nekünk is szomorú legyen Istennel való találkozásunk végkifejlete. Egyes egyedül rajtunk múlik.

Döntéseink segíthetnek előrébb lépni, de sokszor nem közelebb, hanem messzebbre visznek bennünket Jézustól.

Mi történt ezzel az ifjú emberrel? Nem tudjuk. A Biblia nem ír róla többet. Nem kell a kárhozatba küldenünk, mert van itt egy vers, ami azt mutatja meg, hogy ami most lehetetlen volt e gazdag ember számára, bizonytal nem lehetetlen az Isten számára. Itt egy epizódot láttunk. Bízhatunk benne, hogy az Isten kegyeleme nagyobb a mi képzelőerőnkénél, s egyszer ennek a gazdag ifjúnak is lehetővé vált az itt lehetetlen. Nem akarok kényszerű happy endet, csupán jó, ha tudjuk, hogy nem mi döntünk emberek élete felől.

Kálmán Márta és Kiss Józso, Budapest